

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ MVDr. I. H., PhD.**, bývajúceho v P., **2/ Prom. biol. J. U.**, bývajúcej v D., zastúpených JUDr. V. N., advokátom so sídlom v P., proti žalovanej **MVDr. M. K., PhD.**, bývajúcej v L., zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. J., s.r.o., so sídlom v D., IČO: X., **o uloženie povinnosti uverejniť ospravedlnenie a o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5 C 73/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. marca 2010 sp. zn. 8 Co 195/2009 v spojení s jeho doplňujúcim uznesením z 27. apríla 2010 sp. zn. 8 Co 195/2009 a opravným uznesením z 18. júna 2010 sp. zn. 8 Co 195/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 30. marca 2010 sp. zn. 8 Co 195/2009 v spojení s jeho doplňujúcim uznesením z 27. apríla 2010 sp. zn. 8 Co 195/2009 a opravným uznesením z 18. júna 2010 sp. zn. 8 Co 195/2009 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobcovia 1/ a 2/ sa v konaní domáhali ochrany ich spoluautorských práv tvrdiac, že žalovaná vo svojej dizertačnej práci s názvom „Faktory virulencie niektorých potravinových patogénnych baktérii a ich význam v diagnostike“ (ďalej len „dizertačná práca“), ktorú predložila Univerzite veterinárneho lekárstva v Košiciach, použila bez ich súhlasu text článku „Identifikácia génov virulencie kmeňov E.coli izolovaných zo syrov z nepasterizovaného ovčieho mlieka“, ktorý bol publikovaný v časopise V. č. X. (ďalej len „článok“), spoluautormi ktorého boli okrem žalobcov 1/ a 2/ tiež MVDr. A. N. a Prof. MVDr. V. K., DrSc. Článok vypracoval žalobca 1/ z vlastnej iniciatívy po skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru so Š. (ďalej len „Š.“) v júli 2002. Článok bol vedecké slovesné dielo, ktoré vychádzalo z údajov získaných v rámci výskumu zameraného na

detekciu toxínov produkujúcich kmene baktérie *Escherichia coli* v potravinách a fekálnych vzorkách zvierat, ktorý realizoval Š. na základe objednávky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „výskum“). Vzhľadom na porušenie spoluautorských práv žalobcovia 1/ a 2/ žiadali, aby súd uložil žalovanej povinnosť: a/ uverejniť ospravedlnenie (štyrom spoluautorom) v znení uvedenom v žalobnom petite a b/ zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 300 000 Sk.

Žalovaná poukazovala na to, že text obsiahnutý v článku bol použitý ako príloha správy o plnení výskumu a získala ho v máji 2002 vo forme jeho rukopisu od externého konzultanta Prof. MVDr. V. K. DrSc. Namietala, že žalobcovia nie sú v danom prípade aktívne vecne legitimovaní, lebo výskum bol súčasťou plnenia úloh žalobcov, ktoré im vyplývali z ich štátnozamestnaneckého vzťahu. Aj preto výstup z tohto výskumu – text použitý v článku mal právnu povahu zamestnaneckého diela.

Okresný súd Ružomberok rozsudkom z 26. marca 2009 č.k. 5 C 73/2008-165 žalobe sčasti vyhovel. Žalovanej uložil povinnosť uverejniť v periodiku R. ospravedlnenie v znení: „Vo svojej dizertačnej práci Faktory virulencie niektorých potravinových a patogénnych baktérii a ich význam v diagnostike v roku 2004 na Univerzite veterinárneho lekárstva v Košiciach som neoprávnene použila dielo autora MVDr. I. H. PhD. a jeho spoluautorov A. N., J. U., V. K., čím som neoprávneným spôsobom zasiahla do ich autorského práva. Za toto svoje konanie sa im touto cestou ospravedlňujem“. Vo zvyšnej časti (týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy) súd žalobu zamietol. Zároveň rozhodol o trovách konania. Vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorými mal preukázané, že duševnou tvorivou činnosťou žalobcov 1/ a 2/ a ďalších dvoch spoluautorov bol vytvorený článok, ktorý nemá povahu zamestnaneckého diela v zmysle § 5 ods. 22 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 618/2003 Z.z.“), lebo nebol vytvorený pri plnení pracovných povinností. V rámci plnenia pracovných úloh bol žalobcami realizovaný len účelový odborný výskum, výstupom z ktorého bola iba určitá štatistika, nie však samotný článok. Článok bol vytvorený duševnou tvorivou činnosťou žalobcov mimo plnenia pracovných úloh. Z dokazovania mal súd ďalej preukázané, že dizertačná práca žalovanej obsahovala na stranách č. 77 a 83 v bode 5.2. text totožný s textom článku. Námietku žalovanej o nedostatku vecnej legitimácie žalobcov nepovažoval súd za opodstatnenú. Uviedol, že spoluautorstvo k dielu zakladá síce z procesného hľadiska nerozlučné spoločenstvo, to sa ale týka len nakladania dielom. Osobné

práva autora (§ 17 zákona č. 618/2003 Z.z.) a rovnako majetkové práva autora (§ 18 zákona č. 618/2003 Z.z.) môže uplatňovať každý zo spoluautorov samostatne. Žalovaná tým, že bez súhlasu použila spoluautorské dielo žalobcov, porušila ich práva vyplývajúce z duševného vlastníctva článku. Súd prvého stupňa preto žalobe sčasti (pokiaľ v nej išlo o poskytnutie zadostučinenia vo forme ospravedlnenia) vyhovel. Vo zvyšnej časti (v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) žalobu zamietol s odôvodnením, že nebol preukázaný vznik závažnej ujmy žalobcu 1/ ako predpoklad pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a 3 O.s.p.

Výrok uvedeného rozsudku, ktorým bolo žalobe vo veci samej vyhovené, napadla žalovaná odvolaním. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. marca 2010 sp. zn. 8 Co 195/2009 v spojení s doplňujúcim uznesením z 27. júna 2010 sp. zn. 8 Co 195/2009 a opravným uznesením z 18. júna 2010 sp. zn. 8 Co 195/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil; rozhodol tiež o trovách prvostupňového a odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že rozsudok je v časti napadnutej odvolaním vecne správny. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods.1 a 2 O.s.p.) a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že sama žalovaná v dizertačnej práci v zozname použitej literatúry pod poradovým č. 70 uviedla, že použila aj text článku. Aj s poukazom na to konštatoval, že nemôže ísť o zamestnanecké dielo. Odvolací súd podľa § 238 ods. 3 O.s.p. samostatným výrokom pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie, pričom za zásadného právneho významu označil otázku, či: 1/ „možno považovať za zamestnanecké dielo také, ktoré bolo vytvorené popri plnení pracovných úloh, pričom k jeho vytvoreniu došlo na základe poznatkov, ktoré jeho tvorcovia získali v rámci plnenia pracovných úloh“ a tiež otázku, 2/ „ak dielo bolo vytvorené tvorivou činnosťou viacerých osôb, je potrebné, aby všetci títo autori vystupovali ako nerozlučné spoločenstvo autorov“. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil odvolací súd podľa § 142 ods. 1 a 2 O.s.p. a podľa § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Uviedla, že v konaní došlo k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva ne nesprávnom právnom poučení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa jej názoru súdy nesprávne posúdili právnu povahu článku, lebo ide o zamestnanecké dielo. V prospech tohto názoru nasvedčuje to, že v záhlaví článku bol uvedený zamestnávateľ Š., a tiež to, že žalobcovi 1/ bola v bližšie

nekonkretizovanom výplatnom termíne vyplatená pracovná odmena 15 000 Sk. Nadalej namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcov a v súvislosti s tým poukazovala aj na skutočnosť, že žalobcami neboli všetci tí (spoluautori), ktorí nimi mali byť, pričom v konaní o ochranu autorských práv tvoria spoluautori nerozlučné procesné spoločenstvo. Rozhodnutiam súdov nižšieho stupňa vytykala tiež to, že jej uložili povinnosť ospravedlniť sa aj ďalším (dvom) osobám, ktoré žalobu nepodali a vôbec neboli účastníkmi konania. Z týchto dôvodov žiadala zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a tiež ním potvrdený výrok prvostupňového rozsudku a vec v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že článok: a/ vznikol iba z vlastnej iniciatívy žalobcu 1/, ktorý ako zamestnanec Š. nemal publikačnú činnosť vo svojej pracovnej náplni, b/ vychádzal síce z výsledkov výskumu, žalobca 1/ ho ale vypracoval až po skončení štátnozamestnaneckého vzťahu, c/ vypracoval žalobca 1/ sám a iba z vlastnej vôle uviedol v ňom ako spoluautorov aj iné osoby, d/ obsahoval kvantifikáciu veličín a vlastností analýzy, sama táto kvantifikácia ale nepredstavuje výsledok duševnej tvorivej činnosti, e/ bol výsledkom duševnej tvorivej činnosti žalobcu 1/. K otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcovia 1/ a 2/ uviedli, že v prípade diela spoluautorov práva spojené s dielom patria všetkým spoluautorom spoločne a nerozdielne, čo znamená, že každý z nich sa môže domáhať ochrany svojich osobnostných a majetkových práv individuálne. Z uvedených dôvodov žiadali dovolanie zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., proti rozhodnutiu uvedenému v § 238 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

V preskúmvanej veci odvolací súd samostatným výrokom svojho rozsudku založil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. Ak odvolací súd vysloví prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, dovolateľ je oprávnený napadnúť jeho rozhodnutie len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. V dovolacom konaní potom predmetom posudzovania môže byť len správnosť riešenia uvedenej právnej otázky.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva pritom povinnosť dovolacieho súdu prihliadať vždy (aj bez osobitnej námietky dovolateľa) na procesné vady konania uvedené v § 237 O.s.p. a tzv. iné vady konania majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Túto povinnosť má teda dovolací súd aj v konaní o dovolaní, prípustnosť ktorého bola založená výrokom odvolacieho súdu podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

1. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolaní nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

2. Inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) je také porušenie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré nemožno podriaadiť pod § 237 O.s.p., ale ich dôsledok sa mohol prejaviť na výsledku konania, ktorý je formulovaný vo výroku meritórneho rozhodnutia súdu. Pri hodnotení konkrétne namietanej vady súd skúma, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, ak by k predmetnej vade konania nedošlo (viď tiež IV. ÚS 35/2012).

Judikatúra najvyššieho súdu za inú vadu konania považuje tiež nepreskúmateľnosť rozhodnutia (viď R 111/1998). Podľa názoru dovolacieho súdu došlo v preskúmvanej veci k tejto procesnej vade. Podstatu a dôsledky tejto procesnej nesprávnosti vysvetľuje najvyšší súd v bode 3. tohto uznesenia spolu so závermi, ku ktorým dospel pri posudzovaní správnosti právneho posúdenia veci, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

3. Dovolateľka namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

V prípade dovolania, prípustnosť ktorého bola založená odvolacím súdom v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., môže byť v dovolacom konaní preskúvaná správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom len v rámci vymedzenom tzv. dovolacou otázkou. Odvolací súd v danom prípade pripustil dovolanie za účelom vytvorenia procesnej možnosti preskúmať správnosť riešenia otázok, či: 1/ „možno považovať za zamestnanecké dielo, také ktoré bolo vytvorené popri plnení pracovných úloh, pričom k jeho vytvoreniu došlo na základe poznatkov, ktoré jeho tvorcovia získali v rámci plnenia pracovných úloh – výskumná činnosť realizovaná na podklade rezortnej zmluvy s objednávatel'om výskumnej činnosti“ (viď ďalej 3.1.) a tiež otázky, 2/ „ak dielo bolo vytvorené tvorivou činnosťou viacerých osôb,

je potrebné, aby všetci títo autori vystupovali ako nerozlučné spoločenstvo autorov“ (viď ďalej 3.2.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

3.1. Článok bol napísaný a publikovaný v roku 2002 [za účinnosti zákona č. 383/1997 Z.z. Autorského zákona a zákona, ktorým sa mení a dopĺňa Colný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 383/1997 Z.z.“)], k žalobcami tvrdenému zásahu do autorských práv došlo ale v roku 2004 (za účinnosti zákona č. 618/2003 Z.z.). Vzhľadom na to bolo potrebné aplikovať § 87 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z.z., v zmysle ktorého ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím jeho účinnosti; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 383/1997 Z.z. pôvodným nositeľom práva dielo použiť je autor. Podľa § 17 ods. 5 zákona č. 383/1997 Z.z. pri diele vytvorenom zamestnancom na plnenie jeho povinností a pod vedením zamestnávateľa je pôvodným nositeľom práva dielo použiť autor, ak zmluva neurčuje inak; právo dielo použiť sa však považuje za prevedené na zamestnávateľa v rozsahu nevyhnutnom pre bežné aktivity zamestnávateľa.

Pre právny záver o tom, či určité dielo má povahu zamestnaneckého diela vytvoreného zamestnancom na splnenie jeho povinností a pod vedením zamestnávateľa je okrem zisťovania danosti základných pojmových znakov zamestnaneckého diela (existencia diela ako výsledku duševnej tvorivej činnosti a tiež existencia pracovnoprávneho prípadne obdobného vzťahu k zamestnávateľovi) potrebné aj zistenie, či príslušné dielo bolo vytvorené autorom za účelom splnenia povinností vyplývajúcich z jeho právneho vzťahu k zamestnávateľovi. Okolnosťami, ktoré môžu byť podstatné pre zistenie, či ide o zamestnanecké dielo, sú najmä rozsah a povahu pracovných povinností autora

vyplývajúcich z druhu a charakteristiky vzájomne dojednaných prác, prípadne z popisu činnosti zamestnanca.

Zo spisu vyplýva, že žalobcovia boli zamestnancami Š. (žalobca 1/ v období od 1. októbra 1999 do 28. februára 2002 pracoval ako veterinárny lekár a žalobkyňa 2/ ako vedúca odboru hygieny potravín. Zmluvou o riešení a poskytnutí účelových prostriedkov štátneho rozpočtu z 20. februára 2001 sa Š. zaviazal vyriešiť a realizovať úlohu: „Molekulárna biologická diagnostika kmeňov E.coli použiteľná v našich podmienkach“. Na prácach spojených s touto úlohou sa podieľali žalobca 1/, žalobkyňa 2/ a okrem nich aj MVDr. A. N.. Externým odborným konzultantom bol prof. MVDr. V. K., DrSc. z Ústavu fyziológie hospodárskych zvierat SAV v Košiciach, ktorý potvrdil, že žalovanej na požiadanie poskytol rukopis článku, ktorý potom žalovaná prevzala do svojej dizertačnej práce. Žalovaná na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 17. apríla 2008 sama uviedla, že po odchode žalobcu 1/ z ústavu v januári 2001 výstupy výskumu ešte neboli definitívne spracované.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že je plne opodstatnený záver odvolacieho súdu, v zmysle ktorého článok nemá znaky zamestnaneckého diela (§ 17 ods. 5 zákona č. 383/1997 Z.z.); článok nebol vytvorený za účelom plnenia pracovných povinností žalobcov 1/ a 2/ ani na príkaz zamestnávateľa. Sama skutočnosť, že bývalý zamestnanec po skončení pracovného pomeru u zamestnávateľa vytvoril také dielo, pri ktorom vychádzal zo svojich poznatkov alebo skúseností, ku ktorým dospel alebo ktoré získal pri plnení pracovných úloh vyplývajúcich z už skončeného pracovného pomeru (v danom prípade z výsledkov výskumu), nezakladá právnu povahu ním vytvoreného diela ako zamestnaneckého diela.

3.2. Pojem „dielo“ definoval § 6 zákona č. 383/1997 Z.z. Ustanovenie § 7 zákona č. 383/1997 Z.z. za dielo spoluautorov označovalo dielo, ktoré vzniklo vlastnou tvorivou duševnou činnosťou dvoch alebo viacerých autorov ako dielo jediné, ku ktorému patria práva všetkým autorom spoločne a nerozdielne.

Za spoluautorov možno považovať len subjekty, ktorých vlastná tvorivá činnosť sa stala súčasťou vytvoreného diela, pričom túto činnosť všetky zúčastnené osoby vykonali pred dokončením diela.

Súdy v danom prípade považovali článok za spoluautorské dielo. Vychádzali teda z toho, že článok bol výsledkom tvorivej duševnej činnosti viacerých (spolu)autorov. Pritom je ale už v žalobe (č.l. 3 spisu) uvedené, že „predmetný článok inicioval a napísal sám“ žalobca 1/. Na pojednávaní 2. júna 2008 sa žalobca 1/ pred prvostupňovým súdom vyjadril, že článok napísal on (č.l. 87 spisu) spolu s ostatnými autormi (č.l. 88 spisu). Vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej (č.l. 129 spisu) bol žalobca 1/ označený za „hlavného autora“, v tom istom podaní je však konštatované, že „je bezpochyby jediným iniciátorom vzniku autorského diela a aj ho sám napísal“, pričom „žiadna osoba z trojice U., N., K. nespochybňuje túto zásluhu MVDr. H.“ (č.l. 131 spisu). Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k inému odvolaniu žalovanej (č.l. 190 spisu) konštatovali, že už dávnejšie vysvetlili „pozadie vzniku predmetného diela, ktoré napísal sám MVDr. I. H.“ s tým, že „pri uverejňovaní diela v časopise V. X. uviedol len z dobrej vôle mená ostatných osôb (hoci to naozaj urobiť nemusel)“.

V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd poukazuje na to, že aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p. by v danom prípade zodpovedalo také odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré by vysvetľovalo, so zreteľom na ktoré skutkové okolnosti a za aplikácie ktorých ustanovení zákona treba článok (napriek opakovaným vyjadreniam žalobcu 1/, že ho napísal sám) považovať za výsledok tvorivej činnosti viacerých fyzických osôb. Napadnutý rozsudok ale, na úkor preskúmateľnosti, také odôvodnenie neobsahuje. Vzhľadom na to dospel dovolací súd k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu je v tomto smere nepreskúmateľný.

Iná vada (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a R 111/1998, ako aj III. ÚS 551/2012), ku ktorej v preskúmvanej veci došlo, má v dovolacom konaní za následok, že dovolací súd

nemá možnosť posúdiť správnosť právneho posúdenia veci. Pokiaľ napadnutý rozsudok jasne, zreteľne, presvedčivo a preskúmateľne nevysvetľuje, prečo je článok spoluautorské dielo, a nie dielo (iba) žalobcu 1/, nemá najvyšší súd možnosť posúdiť, či odvolací súd sám správne vyriešil otázku č. 2, ktorú vymedzil v súvislosti s pripustením dovolania. Ak článok nebol spoluautorské dielo, ale dielo žalobcu 1/ (rozhodnutie odvolacieho súdu náležite nevysvetľuje, prečo táto možnosť neprichádza do úvahy), nemalo žiadne opodstatnenie pripustenie dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.) na zodpovedanie dovolacej otázky týkajúcej sa právneho postavenia spoluautorov.

4. Vzhľadom na to, že v konaní došlo k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková